

CONV 204/02

WG IV 7

FÖLJENOT

från:	Sekretariatet
till:	Konventet
Ärende:	Sammanfattning av mötet den 18 juli 2002

1. Arbetsgruppen utbytte synpunkter på de nationella parlamentens roll vad avser kontroll av subsidiaritetsprincipen inför ett gemensamt möte med Arbetsgrupp I den 22 juli. Följande frågor behandlades:

Har de nationella parlamenten en roll att spela i subsidiaritetskontrollen?

2. Arbetsgruppen var eniga om att de nationella parlamenten har en roll att spela i subsidiaritetskontrollen. Några påpekade att de nationella parlamentens primära uppgift som lagstiftare gav dem ett centralt ansvar för att kontrollera tillämpningen av subsidiaritetsprincipen. Några talare påpekade i detta sammanhang att de nationella parlamenten befinner sig närmare medborgarna och att det bara var naturligt att ge dem en roll när det gäller att besluta om det är på nationell eller på överstatlig nivå som lagstiftningen skall antas.

Bör de agera ensamma eller tillsammans med andra parlament?

3. Alla var eniga om att kommissionen, Europaparlamentet och rådet hade det främsta ansvaret för att se till att subsidiaritetsprincipen efterlevs när de föreslår och granskar lagstiftningsförslag. Man underströk att det bara går att effektivt säkerställa full respekt för

subsidiariteten när alla aktörer samverkar. En starkare roll för de nationella parlamenten i detta avseende bör heller inte få försvaga de europeiska institutionernas nuvarande befogenheter.

4. Några tog upp EG-domstolens roll och förespråkade att man bör uppmana den att (efterhands)granska de ärenden som hänskjuts till den och som rör tillämpningen av subsidiaritetsprincipen, även om man allmänt medgav att denna huvudsakligen har en politisk karaktär.

I vilket skede, eller skeden, i lagstiftningsprocessen bör de engageras?

5. Majoriteten av talarna ansåg att de nationella parlamenten bör engageras så tidigt som möjligt. Man nämnde att de nationella parlamenten bör engageras i det skede då lagstiftningen förbereds genom att de nationella parlamenten tidigt får ta del av kommissionens årliga lagstiftningsprogram.
6. Några medlemmar föreslog att de nationella parlamenten bör få utkast till lagstiftning i början av lagstiftningsprocessen (direkt från kommissionen) för att pröva om förslaget följer subsidiaritetsprincipen. Man påpekade dessutom att de nationella parlamenten även bör få ta del av utkast till lagstiftning i slutet av processen, eftersom texterna ofta undergår väsentliga förändringar under förhandlingarnas gång. Möjligheten att låta de nationella parlamenten ingripa när som helst i processen nämndes också.

Vilken mekanism vore lämpligast?

7. Majoriteten av talarna förespråkade ett "processbaserat tillvägagångssätt" och avslog tanken på att inrätta nya organ eller institutioner. Några medlemmar föreslog att frågan om de nationella parlamenten också bör få möjlighet att debattera vissa frågor kollektivt, t.ex. kommissionens årliga arbetsprogram, ändå bör utredas. En medlem sade att man inte bör avslå tanken på ett nytt organ för subsidiaritetskontroll bestående av nationella parlamentsledamöter.

8. Enligt några medlemmar bör den parlamentariska subsidiaritetskontrollen ske genom den regelbundna kontrollen av ministrarnas verksamhet i rådet. Andra förespråkade att de nationella parlamenten skall vara mer direkt engagerade genom ett särskilt förfarande som ger dem möjlighet att såväl delta i förarbetena till lagstiftningen (tidig varning) som granska lagstiftningsförslag och lämna synpunkter på om förslaget överensstämmer med subsidiaritetsprincipen. Detta tillvägagångssätt skulle ha den fördelen att de nationella parlamenten kommer mer direkt i kontakt med de europeiska frågorna, vilket ökar deras medvetenhet om europeiska spørsmål och skapar en känsla av ägarskap.
9. Alla talare var eniga om att den nya mekanismen bör vara lätt och effektiv och att den absolut inte bör leda till att lagstiftningsprocessen försenas eller att EU:s verksamhet hindras.

Andra allmänna påpekanden

10. Följande påpekanden gjordes under diskussionerna:
- Några medlemmar ansåg att utrymmet i arrangemangen för de nationella parlamentens engagemang i europeiska frågor inte utnyttjas fullt ut för närvarande och att parlamenten ofta uppvisade en brist på intresse (eller tid) att ta på sig ansvar.
 - Han efterlyste mer direkta kontakter mellan kommissionen och de nationella parlamenten, t.ex. genom att kommissionärerna regelbundet informerar de nationella parlamenten (genom besök eller telefonkonferenser), något som bl.a. skulle tjäna syftet att förklara motiven bakom vissa av kommissionens initiativ och ge de nationella parlamenten bättre möjlighet att sätta sig in i kommissionens arbete. Kommissionär Michel Barnier välkomnade denna tanke och angav att han själv regelbundet hade talat inför parlamenten i EU:s medlemsstater. Man begärde också att kommissionens dokument skall översändas direkt till de nationella parlamenten samtidigt som till regeringarna och inte bara via dessa som nu är fallet.
